

לידה בחדר המידר

סיפור זה עומק בעיקר בשלושה יצורים אנושיים: נער, נערה וילד. הוא עוסק גם בהמון האנשים הסובבים אותם. את שמותיהם של הנער והנערה נאלצנו לשנות: שניהם בני פחות מ-18. את שמו של גיבורה הסיפור האמיתי — התינוק — לא היה כל צורך לשנות: השם טרם ניתן לו.

סיפורם של אלכס ובלה היה יכול להיות דומה לפרשת רומיאו ויוליה. אולם כה כשעה שפרשת הנאהבים האיטלקיים הסתיימה במוות כפול, הגיעה הפרשה הישראלית לפיומה בלידה אחת. גם הרקע היה שונה מזה של המחזה השייקספירי: המראגריה של הזוג הצעיר התפתחה לא בין הארמונות המפוארים של וורונה, אלא באחת המעבדות בשרון.

אולם האהבה היתה אותה האהבה. האנשים היו אותם האנשים — והסבל היה אותו הסבל. ההיסטוריה חזרה על עצמה.

המידרנות

הוא נכנס לתת על מש טוב, אך חלושי אופי

הילד הוא מסור לידה

היא יוצאת כעדה הנאשם חיתרה על עדותה.

בלת-אכבי, כשומר-לילה, והיו לנו הרבה הזדמנויות להיות יחד. אלכס התנהג אתי בעדינות, אמר לי שהוא אוהב אותי ויקח אותי לאשה. הוא לא הסתיר ממני שאמו ואחיו אינם רוצים שהוא יישא אותי. הוא היה מלא מרירות, אבל הוא לא היה מסוגל לעשות דבר. אלכס היה בחור טוב, אך חלושי-אופי. הוא עבד קשה בנגריה, בקרבת העיר. היתה לו משכורת לא רעה: 120 לירות לחודש. זה היה מספיק כדי שנוכל להיות יחד. אבל אמו לקחה ממנו את כל הכסף, השאירה לו רק דמי-כיס.

אלכס סיפר לי: כני משפחתי מאימים עלי שאם אשא אותך, ישליכו אותי מן הבית, לא ידברו אתי, לא יתנו לי אף פרנסה. הבנתי כי המצב שלו קשה והכיתי עד שנגדל במקצת. הייתי בטוחה שהכל יעבור בשלום.

לא תמיד היתה לולה רעה אלי. פעם חלה אלכס קשה. הוא הורעל מאכילת דגים מקולקלים. לולה באה אל דודתי וביקשה ממנה להניח לי להתארח אצלה: אלכס לא נתן לה מנוחה. הוא ביקש רק לראות אותי. דודתי ידעה שאני הולכת עם אלכס. גם אבי ידע זאת והתנגד לכל העניין. הוא היה מכה אותי ואומר שאני צעירה מכדי לצאת עם בחורים ושאלכס איננו מוצא חן בעיניו. אבל בכל פעם שאבא היה עוזב את הבית, היינו שבים ונפגשים.

דודתי לא רצתה לתת לי להתארח אצל אלכס. אבל לולה התעקשה ואמרה: שאני יודעת שהם אוהבים זה את זה. כאשר אלכס יבריא, נערוך להם מסיבת-אירוסין. היא ביקשה רק שאני אהיה אצל אלכס כמה ימים ואניד לאבא שאני נמצאת אצלה (אצל הדודה).

דודתי היא אשה טובה. היא האמינה ללולה, חשבה שאם אשאר כמה ימים אצל אלכס ואהיה נערה טובה, תתחיל לולה לתכב אותי. היא הודיעה לאבא שהיא זקוקה לי לכמה ימים והירשתה לי להשאר בבית-אלכס עד שהוא יבריא.

הירחקו לכת

אלכס היה באמת חולה מאוד. בלילה הראשון היה לו חום גבוה, ולולה ביקשה ממני ללכת להביא רופא. הלכתי.

אני זוכרת שאותו לילה היה אפל מאוד. המעברה רחוקה מן העיר כשני קילומטרים. אבל אני מכירה את כל קיצורי-הדרך. אותו לילה ניסה גבר זר להיטפל אלי. הרי אתם מכירים את הגברים. אבל אני ניגשתי אליו וביקשתי ממנו לעזור לי למצוא רופא — בשביל הבחור שלי. האיש הסכים. הוא נהג בי יפה, וכעבור זמן קצר כבר הבאתי את הרופא אל לולה. היא אמר שאילו היינו מחכים עד הבוקר, היה אלכס מת.

אחר כך עברה משפחתי אלכס לשיכון בקרבת ה-מעברה שלנו. אני חושבת שהם הביאו קצת כסף מחוץ לארץ ועבדו קשה כדי להשיג את הכסף הנוסף. אז התחילה לולה שוב לשנוא אותי ודי-שה מאלכס לעזוב אותי. אז כבר ידעתי שאני הרה.

כאשר נודע הדבר לאלכס, תקף אותו פחד מוחת. אבל הוא לא עזב אותי. להיפך, היינו יחד עד השבוע דאחרון. הוא ניסה לנחם אותי ולהרגיע אותי. סיפרתי שאני ודודתי אינם יודעים דבר על התינוק העומד להיוולד. פחדתי שאכי יכה אותי מכות רצה, אם יודע לו הדבר. הרגשתי שגם אני וגם אלכס הרחקנו לכת. אלכס אמר לי שאין כל מקום לדאגה: כאשר תכי רעי ללדת, מהרי ולכי אל אמי. היא תעזור לך.

נישארתי בודדת

ניסיתי להסתיר את מצבי ככל האפשר — והצלחתי. אבי הוסיף לעבוד כשומר-לילה, היה בה הביתה בבוקר, שוכב מיד לישון. למולי לא נשתנה מבנה גופי. כרטי לא בלטה כלל — עד היום האחרון. הצלחתי לשמור את סודי.

אבל הייתי מסוחרת מאוד. לא ידעתי מה לעשות.

מישהו התדפק על דלת-הבית. היא ניגבה את ידה וה' רטובות. פתחה את הדלת. כפתח עמדה בלה. פני הנערה היו חורים כסיד ומעוותים מכאב.

מה את רוצה? אלכס אינו בבית. בבתי לבקש את עזרתך. אני עומדת ללדת... עכשיו... אנא. צרי לי. אלכס אמר שאת תעזרי לי בבוא השעה. כאן זה לא קופת-חולים ולא מגן-דוד ארום. הסתלקי! אבל הילד ילדו של אלכס! את מוכרחה לעזור לי!

טוב, בואי אתי.

לולה היתה חיוורת ומסוחרת. היא שלחה את אצבעותיה הרוטטות והתעטפה בסוודר חם, אף על פי שהיום היה חם מאד (השעה היתה 15:30), אחר יצאה החוצה בהג' מה את הדלת בחבטה. היא האיצה בנערה: מהרי! ב אי כבר! אבל בלה לא יכלה לזוז ממקומה. ה' כאבים היו גדולים מנשוא. היא ירבה על מדרגות ה' בית ולחשה: לכי בעצמך. קראי לאמבולאנס. אינני יכולה לרדת במדרגות. לכי מהר! לולה רצה במורד המדרגות ונעלמה מן העין. בלה נשארה לבדה, וחכתה. בלה פגשה את אלכס לראשונה לפני שנתיים, במעברה. סיפרה היא: למשפחתי לא היה עדיין שיכון. הם התגוררו קרוב לבדון שלנו. הייתי אז בת ארבע-עשרה. היינו נפגשים בבוקר, כאשר היה אלכס הולך לעבודה. הוא היה מביט אלי, וזה היה מיצא חן בעיני. אחר כך התחלנו להיפגש ולצאת יחד.

הוא היה לוקח אותי לקולנוע, וגם זה מצא חן בעיני. הוא התנהג אתי יפה מאד, וכעבור זמן קצר כבר ידעתי שאנחנו אוהבים זה את זה. לפעמים היה אלכס בא ושוך לי מרחוק, ואני הייתי יוצאת מן הבית והולכת אתו לשדות, או העירה, או לשפת-הים. באביב היינו יוצאים לקטיף תפוזים. בימיגשם היינו יושבים בצריפון של אלכס ומשוחחים.

נמרוך מסיבת אירוסין

אבל את רוב הזמן בלינו בבדון שלנו. אבא עבד

לולה ו. נמצאה לברה בבית. היא עמדה במטבח, עסקה בהכנת ארוחת-הערב בשביל בעלה, אשר עמד לשוב מעבודתו בבית-החרושת. היא חיכתה גם לבואם של אורחים: בנה הבכור, יוסי, ששרת באחד המחנות ה' צבאיים בסביבה, עמד לקבל חופשה, לבלות את הערב בבית. גם הבן הצעיר, אלכס, עמד לקבל חופשה מ' צה"ל: הוא סיים זה עתה קורס-טבחים. לולה לא סמכה על כשרונות-הבישול של בנה, הכינה את הארוחה כמו ידיה. ואף על פי כן היתה היא גאה בבניה.

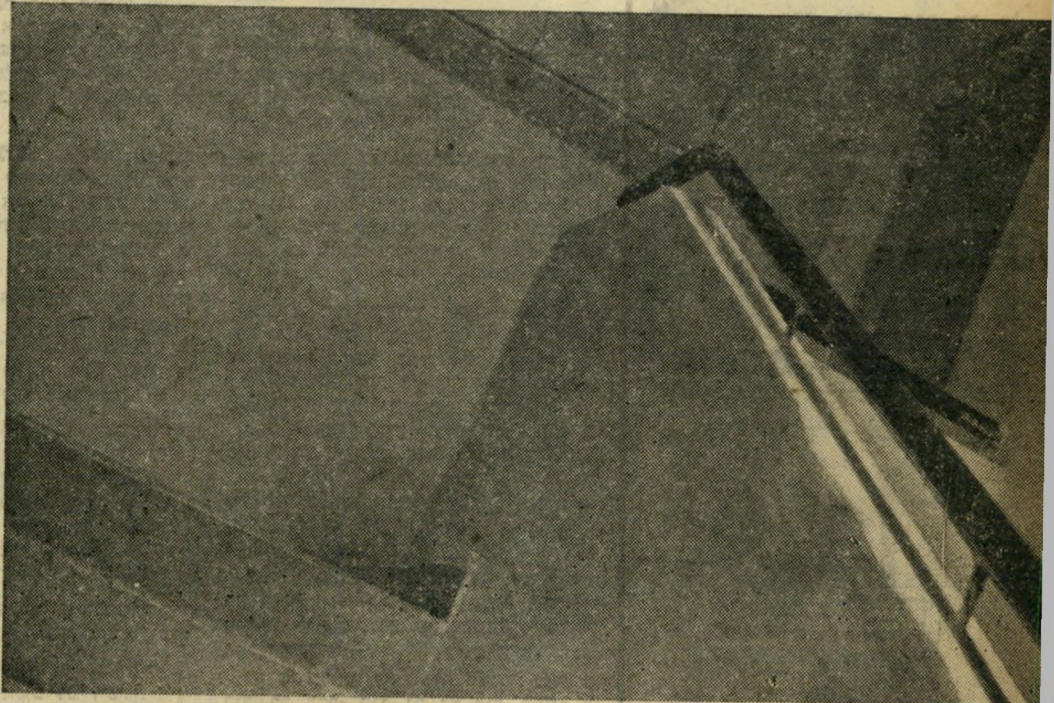
לולה חשבה על שני האחים: הם היו כה דומים — וכה שונים. שניהם היו שחרחרים ופיתוואר. אולם האח הבכור, יוסי, היה יציב ומהימן יותר. לולה היתה מוד' אגת בכל הנוגע לאלכס. בראשו המקורזל נשבו רוחות סוערות. הוא היה קל-דעת, נלהב מדי, חסר-אחריות. פחות מכל היתה האם מרוצה מן העובדה שאלכס התהלך עם איתה עולה ממצריים, בלה, חושבת המעברה הסמוכה. השניים התהלכו יחד זה למעלה משנתיים, וכל גיוסותיה של לולה לא נשאו פרי. אפילו התערבותו של יוסי לא הועילה. הוא הבטיח לחכות באחיו הצעיר כדת וכדון (ופעם אף חבט בו), אולם אלכס הוסיף להיפגש עם בלה.

הסתלקי

אני לא רוצה שאלכס יפגש איתה, היתה לולה אור מרת לשכניה ומכריה. היא ממצריים ואנו מטרפולי. ובכלל, מספרים במעברה שבלה היא בת בלתי-רוקית ושאימה היתה רקדנית ערבית-מצרית. על כן גם נשארה האם במצריים, בה בשעה שבלה ואביה עלו לארץ.

כאשר גויס אלכס לצבא, נתמלאה לולה שמחה: היא קיוותה שהצבא יפיג את קלות דעתו. אולם אפילו השירות הצבאי לא הועיל. אלכס הקדיש את כל חופ' שותיו, את כל שעותיו הפנויות לבלוי בחברת הנערה, היה חוזר הביתה רק לעתים רחוקות — בשעות-לילה מאוחרות. לולה היתה מודאגת.

חוס מחשבותיה של לולה נותק באורח פתאמי:

בחדר המדרגות החשוך והקר השייך ללולה, אמו של אבי-הילד, איש לא עזר, בבלה בשעת הלידה. לולה ברה, השכנים הסתחרו. היולדת ביקשה עזרה, אך לא נענתה. היא לקחה את התינוק, יצאה החוצה, מבלי לדעת לאן תלך. בלה, שנחבט קשה במדרגות בשעת הלילה לא סבל מן החבטה מתפתה. יפה.

כאן נולד הילד

חדר המדרגות נשאר ריק. תינוקה של